Διδαχή θανάτου

Σαράντος Ι. Καργάκος

Γράφει ο **Σαράντος Καργάκος** (Ιστορικός - Συγγραφέας)

Κατανοώ τις ενστάσεις κάποιων αναγνωστών ότι τα κείμενά μου αποπνέουν απαισιοδοξία, την οποία, ωστόσο, προσπαθώ να μετριάσω με κάποια λείψανα ευτραπελίας που μου έχουν απομείνει. Αλλ'ερωτώ, ποιος θα μπορούσε ν'αντικρίζει καθημερινά ένα πανόραμα αρνητικών πράξεων και να παραμένει αισιόδοξος; Και ασφαλώς η απαισιοδοξία μου θα ήταν ακόμη μεγαλύτερη αν παρακολουθούσα τηλοψία, η θλίψη μου μεγαλύτερη αν διάβαζα τις καθημερινές και κυρίως τις κυριακάτικες πολυσέλιδες εφημερίδες, η απόγνωσή μου μεγαλύτερη αν διάβαζα «μοντέρνα» λογοτεχνία (αυτή με τις 20 εκδόσεις εντός εξαμήνου!) και αν συναγελαζόμουν με πολιτικούς και «άλλα κακοποιά υποκείμενα», όπως είχε γράψει πικρόχολα ο Ροΐδης –αν δεν σφάλλομαι– προ 120 ετών παρά κάτι.

Βαρύς βεβαίως ο ροϊδικός χαρακτηρισμός, αλλά και πάλιν επιμόνως ερωτώ, ποία επαγγελματική τάξη έχει κατηγορηθεί για τόσες επιδόσεις λωποδυσίας και απάτης όσο αυτή των πολιτικών; Και το φοβερό είναι ότι τις κατηγορίες αυτές τις εκτοξεύουν εναντίον αλλήλων οι ίδιοι οι πολιτικοί. Ποια άλλη επαγγελματική κατηγορία έχει τόσο έντονα φονικά ένστικτα όσο αυτή των πολιτικών, ώστε διαρκώς να ακούμε για «συντροφικά μαχαιρώματα»;

Θα ήταν ασφαλώς εύκολη υπόθεση η αισιοδοξία, αν η ζωή μας δεν ήταν γεμάτη ευτέλεια. Δεν λέω δυστυχία, διότι και η δυστυχία έχει το μεγαλείο της. Όλοι οι παλαιότεροι είχαμε διδαχθεί ότι ζωή δεν είναι να διαβαίνεις κάμπο. Δεν είχαμε, όμως, διδαχθεί ότι είναι δρόμος μετ'εμποδίων σκανδάλων. Απεναντίας είχαμε διδαχθεί διά της γραφής του αλεξανδρινού ποιητή τα ακόλουθα:

Κι αν δεν μπορείς να κάμνεις τη ζωή σου, όπως τη θέλεις, τούτο προσπάθησε τουλάχιστον, όσο μπορείς μην την εξευτελίζεις...

Όταν ανέλυα προ ετών το παραπάνω ποίημα στους μαθητές μου, τους υπεδείκνυα ότι δεν είναι εξευτελισμός να μην πετύχεις, εξευτελισμός είναι να προσπαθείς να επιτύχεις με εξευτελιστικά μέσα. Είναι καλύτερα να σ'ερωτούν γιατί δεν πήρες ένα αξίωμα παρά ν'απορούν γιατί το πήρες. Όμως σήμερα κανείς δεν απορεί όταν «οι τα πρώτα φέροντες» είναι «κυκλικοί»... Επιδέξια

μηδενικά που κυλούν ανετώτερα και φθάνουν πρώτα πιο μπροστά. Αυτά αποτελούν την «πρωτοπορία», από την πολιτική και πνευματική μας ζωή ως τη δημοσιογραφία. Παντού κυριαρχεί η ανθρωποφαγία.

Μόνον αν πιστεύει κανείς στις φήμες, μπορεί να νομίσει ότι έχουμε δημοκρατία. Την Ελλάδα ουσιαστικά κυβερνούν άνθρωποι οι οποίοι κανονικά θα έπρεπε να βρίσκονται ισοβίως στη φυλακή. Οι πολιτικοί είναι απλά υποπόδιά τους. Μόνον η τύχη και ο καλός Θεός της Ελλάδος μας προστατεύουν από τα χειρότερα και τους χειρότερους.

Η ίδια η ζωή, όπως έχει διαμορφωθεί, «ξένη και φορτική», πάλι κατά τον αλεξανδρινό ποιητή, εξουθενώνει τους περισσότερους, έστω κι αν κάποια στιγμή –κι όχι πάντα παρ'αξίαν– έφθασαν ψηλά. Νέοι άνθρωποι με ταλέντο και μόρφωση και όχι ευκαταφρόνητα προσόντα, μετά το τσαλαπάτημα των ελπίδων τους από τις κομματικές ερπύστριες, χάνονται στην πλήξη, σβήνουν τη θέρμη τους στο αλκοόλ και δηλητηριάζουν τη ζωή τους στους «παραδείσους» των ναρκωτικών. Νέες κοπέλες, έξυπνες, μορφωμένες και ωραίες δεν τολμούν να κάνουν παιδιά, για να κάνουν καριέρα, η οποία κάποια στιγμή θα τις αφήσει χωρίς ψυχή ή με ξερή ψυχή.

Κάθε ζωή, όπως οι νιφάδες του χιονιού, μοιάζει μοναδική στο σχήμα της δυστυχίας της και στη σπανιότητα των στιγμών χαράς της. Τα φώτα τής κάποιας επιτυχίας λίγων ημερών θαμπώνουν και με την πάροδο του χρόνου σβήνουν. Δύσκολα τότε η ψυχή μπορεί να ανθέξει σε τέτοιο σκοτάδι αφάνειας. Κι η ζωή γίνεται «πληγή από φριχτό μαχαίρι».

Υπάρχουν όμως κι άλλου είδους πληγές. Τα φονικά έχουν γίνει υπόθεση ρουτίνας. Ένα παράλογο μείγμα οργής και μίσους –και τρέλας μαζί– οδηγεί τον σημερινό άνθρωπο στο έγκλημα.

Είναι δύσκολο να εξηγήσει κανείς το γιατί οι άνθρωποι έπαυσαν να χαμογελούν (κάτι αλλιώτικο από το χασκογελούν), γιατί δεν χαιρετούν, γιατί αλληλοκοιτάζονται βλοσυρά και το γιατί είναι έτοιμοι με το παραμικρό να εκραγούν. Είναι σαν περιφερόμενες χειροβομβίδες.

Αμφιβάλλω αν πολλοί απ'όσους διέπραξαν φονικές πράξεις έχουν συνειδητοποιήσει απόλυτα αυτό που έκαναν. Πολλοί φαντάζονται ότι σκοτώνοντας αποκτούν ισχύ. Η διεστραμμένη φαντασία την οποία καλλιεργούν κυρίως η διεστραμμένη τηλοψία, το διεστραμμένο περιοδικό και βιβλίο, ο διεστραμμένος κινηματογράφος και οι διεστραμμένες «σελίδες» του διαδικτύου, είναι μια επικίνδυνη υπόθεση. Τα όνειρα των νέων περιέχουν περισσότερο θάνατο από ζωή. Ας το σκεφθούμε και αν μπορούμε, αισιοδοξούμε...

04.04.2010

Πηγή: www.sarantoskargakos.gr/